

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Consultationes Theologicæ Et Spirituales Christiani verè fidelis & verè devoti ...

... De Excellentissimis Jesu Christi Dei-Hominis

Louis François <d'Argentan>

Augustæ Vindel. ; Dilingæ, 1723

VD18 80217931

Art. IV. Stella Regum Magorum, immutata in solem respectu nostri.

urn:nbn:de:hbz:466:1-45509

num. O DEUS! quantas hoc mysterium affert delicias animæ Jesum Christum amanti! Et quanto demulcetur gaudio, quando conspicit totam cæli & terræ gloriam simul conjunctam & unitam, absorberi & annihilari ad pedes ejus! Cælum ostendebat gloriam suam in splendoribus novi hujus sideris, & tota terra suam portabat gloriam, quasi in triumpho in persona trium horum Regum habentium coronam in verticibus suis. Et omnia hæc prosternunt se simul ad pedes infantis Jesu, seque annihilant in gloria ejus, eoque maxima & summa quæque in cælo & in terra, quasi nihil sint in ipsius præsentia. Reges non amplius sunt Reges, ipsorum Corona jacet in terra in præsentia magni hujus Monarchæ: Stella non est amplius stella, omnia ipsius lumina sunt absorpta in lumini-

Gaudium bonæ animæ, dum videt gloriam cæli & terræ ad pedes infantis Jesu.

bus magni hujus Solis; non apparet ipsa amplius post felix & faustum hoc momentum. Ah! quomodo quærere possent cælum & terram, postquam semel invenerunt Jesum Christum?

O bone Jesu, quid amplius quærendum est? Nunquid sufficit animæ, postquam jam semel te invenit? Nonne tu amabile centrum es, quod perfectam affers quietem, cordi te amanti? Nonne tu bonum infinitum es, cuncta nostra explens & satians desideria? Tu solus es, ô Jesu, qui vera nostra es beatitudo, qui repleas animam nostram abundantia ineffabilium honorum, quæ transcendunt capacitatem ejus. Patere, mi amabilis Jesu, ut accedam propius ad te, ad adorandum te, ad contemplandum te, ad admirandum te, ad amandum te, & ita perdendô me totum in te.

ARGUMENTUM.

Stella Regum Magorum, immutata in Solem respectu nostri.

ARTICULUS IV.

Cur intraverit Christus Jesus mundum per stabulum,

Non possum cohibere me, prosequitur Ecclesiasticus, quin hic ostendam tibi mirificum augmentum luminis & cognitionis, quod Jesus Christus velut divinus Sol, copiosissimè effudit super homines. Invenit ipsos omnes in densissimis ignorantia

tenebris; & quia versabantur in nocte, quærebat illos, ubi erant, & suum in mundum peregit introitum in noctis caligine & obscuritate. Invenit illos omnes vitam agentes bestiarum; & ideò intrare primitus voluit per vile & abjectum stabulum, quod non est,

est, nisi diversorium bestiarum; hinc quærere debebat peccatores, qui induti fuerant bestias.

Magi non habebant nisi lucem stellæ, nos habemus lucem solis.

Spectabatur is tam parum in hoc statu, quamvis Sol esset omnino divinus, ut non videretur nisi per faces: ideo opus fuerat, ut illarum unam accenderet cœlum, quæ illuminaret Reges Magos, illósque deduceret e longinquo in Judæam, ut mediante illius lumine invenirent ipsum. Exiguus hic splendor, quem recipiebant ex hac stella, denotat exiguam cognitionem, quam receperunt primitus, quæ non erat nisi parvus adhuc veritatis radius: siquidem cognoverunt duntaxat, natum esse Regem Judæorum, & hunc esse Messiam, tantis sæculis à suis expectatum Patribus.

Verum est, non parum id fuisse pro infidelibus; referebant enim secum, hanc firmam fidem, quæ primum fundamentum est totius Evangelii, illamque prædicaverunt in regionibus suis, sicut affirmat nobis S. Chrysostomus, qui nuncupat ipsos Evangelistas: *Ipse adventu tuo Magos ab Oriente vocasti, & Evangelistas eos ad sua remisisti*; & ideo quoque reportare meruerunt palmam Martyrii: siquidem idololatræ, cum audirent ipsos annuntiantes veritatem unius solius Dei, qui paulò ante apparuerat in mundo,

quémque ipsimet adoraverant, Magi Martyr occiderunt ipsos velut inimicos non affecti.

Deorum, abolere volentes cultum ipsorum per introductionem Religionis novæ. Historia id enarrans loquitur his verbis:

In Arabia fortunata, in civitate Sessa. L. Dexter. Chron, ad an. 70.
nia Adrumedium Martyrium sanctorum trium Regum Magorum, Caspary, Balthasari, Melchioris, qui adoraverant Jesum Christum.

Exin sacra ipsorum corpora transportata fuere Constantinopolim, & inde Mediolanum, ubi longo tempore velut pretiosæ reliquiæ asservata fuere, donec Imperator Fridericus Barbarossa magnam hanc diripiens civitatem, ingentem hunc thesaurum abstulerit ipsi, illumque Coloniæ jussit deportari, ubi sacra hæc corpora modò ab universo mundo honorantur, & maximæ habentur venerationi. Ecce primum tibi jubar auroræ divini hujus Solis, & primum radium luminis, quem effudit in mundum!

Posthæc sese extulit, prodeundò ex hac caligine, sed totus adhuc circumfusus nubibus, & valde adhuc incognitus mundo triginta primis vitæ suæ annis, quos transegit in domo & officina pauperis opificis, in conditione tam abjecta, ut nullius quasi subierit hominis vel mentem, vel cogitationem: credebatur esse filius hujus opificis, qui erat S. Joseph,

N n

seph,

S. Chrysof.
hom. 16, ex
variis in Matt.

seph, quamvis reverà nonnisi matrem abs patre haberet in terris, sicut habet nonnisi patrem sine matre in cœlis. Sed quia respectu sui solam gerebat apparentiam Patris, fuit illi subditus, honoravit ipsum, sua ipsi præstitit servitia, quò ad vitam habebat superstitem, cui finem imposuit circa finem anni trigésimi vitæ Salvatoris nostri. Et admodum verisimiliter creditur, quòd ad relinquendum rarum & inusitatum exemplum reverentiæ à filiis parentibus, patribus & matribus suis debitæ, nunquam sibi aliquam assumere voluerit auctoritatem, nec incipere magnum hoc missionis Opus, pro quo exequendo missus fuerat à divino Patre suo è cœlo in terram, quoad vixit sub obedientia illius, quem mundus velut suum respexerat Patrem.

Quomodo
cognitio Jesu
Christi suc-
cessivè sit au-
cta?

Quando manifestare se incepit in Judæa, aspicere inceperunt homines novam quandam lucem se illuminantem: intuebantur vitam ipsius, quam ducebat, esse sanctissimam, (nam primò incepit facere, postea docere) videbant ipsius miracula tam frequentia, tamque magna, ut ejusmodi viderint nunquam, rapiabantur omnes admiratione, audiebant doctrinam ipsius, quæ reddebantur omninò attoniti. Nihilominus plerique huic luminis clauderant oculos, & (res mi-

ra) nonnisi paucissimos reperire erat, qui reciperent illud, quando ipsemet id diffundebat. Posthæc suos misit Apostolos in universum orbem, ut idem ipsi apportarent lumen; & plures absque comparatione id receperunt ex ore discipulorum, quam ex ore ipsiusmet divini Magistri. (Beatiores illi, qui non viderunt, & crediderunt, quàm illi, qui viderunt propriam personam Salvatoris mundi & non crediderunt)

Sed hæc lux fidei nascentis, quamvis longè clarior esset, & amplior luce Magorum, erat nihilominus circumfusa multis nubibus, quas dissipare quamprimùm non poterat: diffindendæ ipsi fuerant densissimæ Gentilitatis tenebræ, quæ tam diuturno tempore populorum occupaverat animos, quibus ita dominabantur, ut ipsorum pertinaciter sibi vendicarent possessionem, quæque licet dissipari non tamen ita funditus deleri poterant, quin semper aliquem in anima, unde exhibant, relinquerent nigrorem. Emendandi fuerant ipsi mores depravati hominum, quibus ab immemoriali tempore positum erat in more, ut nonnisi in omnibus gererent morem inclinationibus naturæ corruptæ: nonnisi magna cum difficultate redigi poterant eò, ut condemnarent vitia, quorum intueban-

Lumen sancti
Evangelii dis-
sipavit tene-
bras Gen-
tilitatis, velut
sol nubes se
cooperientes.

tuebantur exempla in Diis, quos adorabant; & difficilius adhuc, ut se resolverent ad amplectenda opera vitæ austeræ & asperæ, quæ ipsis ponebatur ob oculos, & à cuius amplexu abhorrebant summè.

Persuadenda fuerat mundò doctrina, quæ juxta apparentiam sanæ adversabatur menti; quæ docebat, adorandum esse velut Deum immortalem, hominem in cruce mortuum duos inter latrones; quæ præcipiebat relinquere omnia, ut ipsius premantur vestigia; quæ non proponebat nisi humiliations, paupertatem, miserias; quæ non promittebat nisi persecutiones & tormenta in hac vita: quanto opus labore, persuadere mundo, hæc omnia digna esse amore! Nihilominus se videre adhuc circumfusum superstitionis Gentilitatis exercitiis, quæ maximæ apud ipsam erant exultationis, & non videre adhuc in principio, nisi externam speciem Religionis Jesu Christi, quæ consistebat tota in simplicitate, in humiliationsibus, in afflictionibus: quâ ratione fides eorum non intricata fuerat obscuritatibus mille haud parum offuscantibus ipsius splendorem? Eadem ratione, quantis opus fuerat prodigiis ad stabilendum illam? quantis disceptationibus, quantis pugnis, quantis stragibus, quantis trucidationibus? O Deus,

quantis fuit opus imbribus sanguinis Christiani ad dissipandos omnes nubes errorum & ignorantiarum, quibus involvebatur mundus ab initio!

Sed tandem omnes fugatæ sunt tenebræ, serenitas cœlo rediit, irradians horizonti evicit Sol, & nunc cum gaudio intuemur plenum diem veritatis Catholicæ; id, quod non fuerat nisi stella, respectu Magorum, evasit in Solem splendidum ac radiosum respectu nostri; cum nullum quasi amplius videamus vestigium vanarum superstitionum Gentilitatis; cum nulla fiat amplius mentio figurarum & imperfectarum caeremoniarum Judaismi; cum nulla sit amplius ignorantia circa veritates Religionis, nobisque sit solatium vivendi in tempore, quò possumus dicere, Religionem Christianam plenam suam attigisse meridiem.

Et nihilominus videmus, veritates Religionis non æquali ratione receptas esse ab omnibus, qui nomen gerunt Christiani. Aliqui contenti sunt id circumferre in memoria, nonnulli in intellectu, & alii in voluntate. Primi illas sciunt, sed illas non intelligunt: Secundi illas sciunt, & illas intelligunt, sed nullum habent in illis gustum: tertii & vident illarum pulchritudinem, & gustant illarum dulcedinem, & mandant ipsas executioni cum gaudio.

N n 2

Dici

Modò versamur in plena meridie veritatis.

Tria genera Christianorum diversâ ratione aspicentium splendorem nostrarum veritatum.

Dici potest, in veritate, veros non esse Christianos, nisi hos solummodò.

Eheu! fides plerorùmque Christianorum non est quasi nisi in memoria; instruuntur primà fronte & edocentur verba, quæ exprimant articulos fidei, sed quid significant, prorsùs ignorant. Hi nullo moventur dubio circa res fidei, credunt simpliciter, quòd ipsis asseritur, quin ulterius circa id indagent, majoremque inquirant cognitionem; & dicitur has esse animas simplices, quæ plurimùm habeant fidei. Verùm haud mediocriter hæc duo differunt, credere absque cognitione, & credere absque ratiocinatione. Beatam æstimo animam simplicem, quæ credit absque ratiocinatione, & absque eo, quòd examinare velit primitias Religionis suæ, quando Deus concessit sibi donum fidei, inclinantis cor suum ad recipiendum cum veneratione oracula, quæ fides enuntiat, & conferentis sibi dispositionem interiorem omninò sanctam, ad degustandum veritates à Deo emanantes, eòquòd cor suum illas discernat, illasque agnoscat pro magno, quo ergà se fertur, amore.

Qui non habent fidem nisi in memoria.

Sed infelicem æstimo animam, quæ credit absque ulla cognitione, quæque contenta, certa nòsse & scire verba, quæ enuntiant articulos fidei, quin amplius se in-

formet, quid significant, quasi res foret, cujus sua non referret, vel non tanti ponderis, ut digna sit, quam sibi sumat cordi, pro eo, quòd ab ipsa dependeat felicitas vel infelicitas ipsius æterna, quæ evitari nunquam potest. Quid discriminis faciendum est inter ejusmodi animam, & hominem infidelem, qui absque eo, quòd habeat fidem, scire potest memoriter verba, quæ significant eam, quæque pronuntiare tam benè potest, quam ipsa?

Illi, qui habent fidem in intellectu, id est, qui Christiani sunt cum cognitione, beatiore sunt, modò utantur suâ ratiocinatione solummodò ad indagandum veritates Religionis sollicitè, & submittendum se illis cum veneratione, & non ad dubia, aut pertinaciter oppugnandum illas: hoc enim non esset suum captivare intellectum in obsequium fidei, sicut præcipit Deus, sed potius captivare fidem in obsequium intellectus sui, submittendò ipsam indignè iudicio rationis nostræ.

Non est cognitio, nec scientia, cujus nostrâ magis interfit, quam illa veritatum Religionis, quam profitemur. Omnes aliæ negligi possent, sed hæc absolute est necessaria, cum illa sit, à qua dependet tota nostra felicitas, vel infelicitas æterna. Nihilominus, ut habeatur hæc cognitio

Habentes fidem non nisi in intellectu.

Qui fidei de,

tio, ratione quâdam, quæ nobis sit commodo, non sufficit recepisse illam in suo intellectu, nisi etiam approbetur, degustetur, adametur à voluntate: si meo complecterer intellectu pulcherrimas quascunque cognitiones, quas unquam intellectu suo conceperunt omnes homines, circa veritates Religionis Christianæ, & aliud haberem nihil, non sum Christianus ex eo: possem enim similiter perfectissimam habere cognitionem circa omnia ea, quæ concernunt sectam Mahometicam, absque eo, quod idcirco sim Mahometanus.

Qui habent
fidem in cor-
de, sunt beati,

Oportet veritates Religionis meæ occupare cor meum & lucrari voluntatem meam, ut ipsas approbem, ratas & acceptas habeam, ipsas amem, ipsis adhæream: Et tunc verè Christianus sum, si gaudio & voluptati mihi sit videre Christum Jesum secundum exteriora, id est, secundum ea, quæ nobis apparent in statu paupere, abjecto & afflictio vitæ suæ, secundum apparentem rigorem dogmatum & legum suarum, quæ omnino oppositæ sunt cunctis nostris inclinationibus naturalibus. Hoc durum est, non absque magno labore, non absque millenis reluctationibus huic colla subduntur jugo. Religio Christiana valde suavis est fructus, sed durus est cortex ejus & amarus; & hoc fortassis sen-

su S. Paulus dixit, quod littera occidat. Sed postquam anima eâ semel posita fuerit sorte, ut liceat sibi intrare in interiora Christi Jesu, id est, cognoscere & degustare Spiritum ipsius, tantas ibi invenit pulchritudines, ut mirificè demulceatur illis, & re ipsa experiatur contrarium ejus, quod visum fuerat sensibus.

Siquidem ipsa videt excellentias tam divinas, tam admirabiles in omni vitæ ipsius statu, tantas divitias in ipsius paupertate, tantam gloriam in ipsius humiliatione, tamque veras delicias in ipsius afflictione; ipsa videt tantam sapientiam in apparente stultitia crucis ipsius, tantum sanæ mentis in omni eo, quod sanæ menti videtur adversari, tantum justitiæ, tantumque virtutis, & tandem perfectionem adeò sublimem in omnibus ipsius dogmatibus ac legibus, ut nullâ re aliâ posset amplius delectari, cum in cæteris omnibus non intucatur nisi stultitiam, vilitatem & miseriam. Et ecce tibi animam verè Christianam, cum totam occupaverint ipsam divina fidei lumina, & penetraverint usque ad intima cordis ipsius.

Jesus Christus est verum lumen, qui venit in hunc mundum ad illuminandum omnes homines. Mirum est, quod cum ipse sit magnus æternitatis Sol, & infinitum lumen Dei Patris sui,

fui, omnes homines non illuminentur hoc lumine, sed plerique magis ament suarum tenebrarum horrorem, quam hujus luminis venustatem: Omnes infideles obfirmarunt & clauferunt ipsi oculos, & soli Christiani receperunt illud, sed non eadem ratione: siquidem tria agnosco genera Christianorum, qui recipiunt illud modo valde diverso, ubi jam percepimus. Aliqui, qui fidem habent non nisi in memoria, absque eo, quod considerent, vel indagent, quid ipsa doceat; & hi quasi nihil habent hujus luminis. Alii, qui habent fidem in intellectu, eoquod addiscere & intelligere studuerint ea, quae ipsa docet. Et hi illuminantur velut lapides à sole, exterius solum & in superficie. Tertii, qui receperunt fidem usque in corda, qui approbant illam, qui adamant illam, qui exequuntur ipso opere illam; & hi illuminantur velut globus crystallinus à radiis solaribus, ipsum penetrantibus, ipsumque demonstrantibus velut alterum Solem.

Quis inficiabitur horum ultimorum felicitatem esse inestimabilem? Et quis est, qui horum numero non velit accenseri? Eheu! non nisi in tua est potestate, & per te stat solummodo; divinus Sol non cessat unquam sua effundere & diffundere ubivis lumina; ne quæso

obfirmes oculos per continuam oblivionem Dei; neque sis induratus sensuque carens lapis in rebus salutis tuæ; sis pura & munda crystallus, immunis ab omni labe peccati, & expone te solum cum reverentia & attentione divinæ ipsius præsentia in oratione; vel emitte duntaxat plenum amore suspirium ex intimo cordis tui cum regio Vate, & dicit:

Deus meus illumina tenebras meas, Psalm. 17. & divina ipsius lumina penetratura videbis intima animæ tuæ. An non vides ad hoc invitari te à Scriptura? *Accedite ad eum* & Psalm. 33. v. 6. *illuminamini.*

Sponsa in sacro Epithalamio describit nobis felicem statum, quem obtinet anima sapius accedens ad ipsum: *Indica mihi quem diligit anima mea, ubi pascas, ubi cubes in meridie?* plena meridies est altissimum cognitionis ipsius fastigium, quod dignatur evehere animam, cui se manifestat; & hæc anima, cui velut sponsæ blanditur, dicit; quod duo faciat ibi, nimirum quiescat & pascat. Ipse quiescit in illa, & illa quiescit in ipso, velut in centro suo, ita, ut ipsa se non moveat ad quærendum dilectum suum, cum jam invenerit illum: non consistit oratio ipsius in laborando, sed quiescendo & fruendo in pace suavissimâ Dei præsentia. Sed & hic deliciosè pascit illam, participem ipsam faciens

Ut aliquis vere Christianus, debet habere fidem, sicut globus crystallinus habet solem.

Quomodo Deus tradit bonam animam in plenam meridie cognitionis sue. Cant. I. v. 6.

Quod si videris

faciens ejusdem convivii, quo tam abundanter pascit & satiat Beatos in cœlo, qui nonnisi ex cognitione & amore ipsius vivunt in æternum. Hic ipsa non est sollicita pascere seipsam cognitionibus proprii sui intellectus, aut affectibus voluntatis suæ: ipsa probè novit, se hic esse in convivio, seque totam invenit satiatam cognitione & amore DEI sui: hoc autem non impensis suis, sed ex mera liberalitate dilecti sui, & ipsa manet in pace, probè gnara, sibi jus non esse ad conquerendum: quando ipse abscondit se illi, eamque jejunam relinquit absque ullo gustu, contenta manet cum ipso, modò ipse contentus maneat secum.

Reperire est animas tam veras in cognitione DEI, quocum tam diu egerunt, quemque per frequentatas & fortunatas cognoscunt experientias, ut fi-

des ipsarum, nec dubio amplius nec obscuritati sit obnoxia: ipsa æquali cum fiducia & securitate ambulare nòrunt, in quocunque se statu invenerint, tam nocte mediâ, quàm in meridie, in caligine privationis, sicut in lumine possessionis: *sicut tenebræ ejus, ita & lumen ejus.* Ipsæ certæ sunt, se DEI esse, & DEum sui; non volunt nisi ipsum solum, totumque ipsarum placitum est in placito ipsius; sive offuscet illas, sive illuminet, sive vivificet, sive mortificet, sive consoletur, sive desoletur, ubique & in omnibus æqualiter contentæ sunt, securæ & certæ ex longa cum ipso agendi consuetudine, se unicè ipsius esse, absque exceptione, absque conditione, summamque suam in hoc consistere felicitatem, quòd ipsius sint eâ ratione, quæ maximè placuerit ipsi.

Animæ perfectæ æqualiter se habent in tenebris & in lumine.

ARGUMENTUM.

Rex Herodes timore percussus homagium præstat Majestati Jesu Christi.

ARTICULUS V.

Quatuor Herodes successivè regnarunt in Judæa.

DE quo Herode loqueris, interrogat Carpophorus; novi enim quatuor esse Principes hujus nominis; qui successivè Sceptrum obtinuerunt in Judæa,

antè, sub, & post mortem Salvatoris nostri Jesu Christi. Primus est Herodes Ascalonita, qui asssecutus jam fuerat trigessimum quintum annum regni sui, quando